

[Hans Hedtoft.]

kommunistiske parti, det ærede medlem hr. Aksel Larsen.

Jeg sagde i min første tale, at årsagen til den internationale spænding og ængstelse i verden efter min opfattelse er den totale ensretning i Østeuropa og dannelsen af østblokken, Sovjets aggressive politik og den kendsgerning, at Sovjet efter krigen opretholdt sine store militærstyrker, medens de frie lande nedrustede; det er vetomisbruget i FN, det er krigen i Korea, og det er de kommunistiske partiers jerndisciplin og hensynsløse vilje til at gennemføre enhver ordre fra Moskva, der er spændingens årsag.

I hvor høj grad jeg havde ret, synes jeg fremgik af det ærede medlem hr. Aksel Larsens tale. Sjældent har man hørt en så minutøs gengivelse af Kominforms argumentation og agitation, og sjældent har man i en alvorlig forhandling hørt en taler nære en så åbenlys foragt både for kendsgerninger og for eget lands interesser. Den frygtelige krig i Korea, som hele verden ved er en hensynsløs, kommunistisk angrebskrig, gør han frimodigt til en amerikansk aggression. Udenrigsministeren har nu udførligt imødegået ham, jeg behøver ikke at gå ind på hans betragtninger, enhver kan se, hvad der er sandhed.

Men hvordan kan det ærede medlem hr. Aksel Larsen have den dristighed at påstå, at vi fra socialdemokratisk side afslår forhandlinger i Koreasagen? I vort nordiske fredsprogram siger vi udtrykkeligt, at Korea-konflikten bør løses gennem forhandlinger og ikke gennem fortsat appel til våbnene. Men hvem er det, der har nægtet at standse blodsudgydelserne og optage forhandlinger? Må jeg minde om, at FN gang på gang har foreslået den kommunistiske regering i Peking at standse krigen ved gennemførelse af en våbenstilstand og derefter øjeblikkelig at optage forhandlinger ikke alene om Koreaspørgsmålet, men også om en ordning af de andre østasiatiske spørgsmål. Hver gang har kommunisterne afvist, hver gang har den kommunistiske regering i Peking såvel som de kommunistiske regeringer, der er repræsenteret i FN, afvist at standse krigen. De har vel udtalt sig for forhandlinger, men de har nægtet at slutte våbenstilstand. De har altså ønsket at fortsætte blodsudgydelserne, medens forhandlinger stod på, forhandlinger, der efter erfaringer, der er gjort i den seneste tid i Paris, vil kunne vare måneder, måske halve år. Det er virkelig en god illustration til, hvor fredsvenlige kommunisterne er. Jeg tilføjer,

at den nye mæglingskommission, der trådte i funktion omkring midten af februar i år efter vedtagelsen af plenarforsamlingens resolution den 1. februar, endnu ikke efter 3 måneders forløb har formået at opnå kontakt med Pekingregeringen for at få krigen standset og forhandlinger iværksat. Men disse kendsgerninger hindrer altså ikke det ærede medlem hr. Aksel Larsen i at tale, som han gør.

Det ærede medlem forsøgte sig også på andre områder med kritiske kommentarer til den nordiske arbejderbevægelses fredsprogram. De bemærkninger, det ærede medlem gjorde overfor det første punkt, var af en højst ejendommelig karakter og er i virkeligheden komplet afslørende for kommunisterne. Dette punkt omhandler en fordommelse af enhver angrebshandling, uanset med hvilke våben den søges gennemført, og hvadenten den foretages åbent eller gennem støtte til en borgerkrig i et andet land. Dette punkt kræver endvidere, at alle regeringer skal forpligte sig til ikke at gå til angreb og til ikke at støtte nogen angrebspolitik, samt at De Forenede Nationer i tilfælde af konflikt skal afgøre, hvem der er angriber. Heroverfor havde det ærede medlem hr. Aksel Larsen ikke andet at sige end nogle kritiske bemærkninger overfor den ikke-indblandingspolitik, som de demokratiske stater i sin tid havde gennemført under borgerkrigen i Spanien. Nuvel, men forstår det ærede medlem da ikke, at De Forenede Nationers politik og den politik, den nordiske arbejderbevægelse nu gør sig til talsmand for, netop går ud på at undgå de fejl, som tidligere er begået i sådanne situationer, og som det ærede medlem kritiserede. Man måtte derfor have lov til at forvente det ærede medlems tilslutning i stedet for en kritik, men det ærede medlem forsømte på en gunstig lejlighed til at udtale sin mening om selve de krav, der er opstillet i dette meget vigtige punkt i vort fredsprogram. Han søgte at komme udenom at tage stilling ved at tale om noget andet, og dette var i virkeligheden afslørende for ham, for hans parti og for hele den politiske retning, han repræsenterer. Det bekræfter, hvad vi vidste, men hvad der var godt at få understreget overfor offentligheden ved denne lejlighed: at kommunisterne aldeles ikke er imod krig. Jeg gentager: at kommunisterne aldeles ikke er imod krig. De er, som det er sagt af deres store, geniale, vise og meget andet fører, imod såkaldte „uretfærdige“ krige og „imperialistiske“ krige, men de er tilhængere af det, de kalder retfærdige og revolutionære krige, og de forbeholder